

ваніе по наукѣ-тѣ мѣри да намѣри *истинѣ-тѣ*, и само истинѣ-тѣ, ако ще бы тя и да разбива и да доврѣша по нѣчто отъ наши-ты блѣнове (илюзіи). За да бѣдемъ праведни, нека оставимъ да говорятъ самы глава-та и сръдце-то, — та всякой да си каже свое-то.

Разумъ-тѣ ся обѣщава да расправи за свои-ты начяла, затова найнапрѣждъ нему нека да дадемъ рядъ да говори. Всякій напрѣдѣкъ е двоенъ, — така начина глава-та — и то нѣравствененъ и умствененъ. Нѣравственный напрѣдѣкъ ся относи до длѣжности-ты ни, а умственный до знаніе-то ни. Ни единъ народъ не може да иде напрѣдъ, ако само въ знаніе-то, въ наукѣ-тѣ зима прѣднина, а остая опакъ и похабенъ, така също както, отъ другѣ странѣ, пакъ не може да иде напрѣдъ ако е добродѣтеленъ, нѣ глупавъ и неукъ. Тоя двоенъ напрѣдѣкъ, наравственный и умственный обнима цѣлый ии душевенъ напрѣдѣкъ. *Да искамы* да си врьшимъ, что-то смы длѣжны, то е нѣравственный дѣлъ; *да знаемъ какъ* да го врьшимъ, то е умственный дѣлъ. Колкото поравно, поприплатено и поговорно стоятъ единъ до другъ тыя два дѣла отъ напрѣдка, колкото подобрѣ прилѣгать сръдства-та на цѣль-тѣ, толкова поздравно турямы основѣ за понататѣченъ напрѣдѣкъ, та попълно постигамы значеніе-то на живота си.

Чини ми ся, че щете припознаете моѣ-тѣ безпристрасность — прибави глава-та. Нѣ сега дай да минемъ на онова главно пытаніе: кое отъ тыя двѣ начяла е поважно и за цивилизаціѣ-тѣ посѣщенно? Азъ оставамъ на сръдце-то да си каже найнапрѣждъ, что мысли за това.